

Geloofsoptimisme

Tegenwoordig zijn analyses van de algehele malaise van onze maatschappij, en van de teloorgang van de Kerk, schering en inslag. Mensen zijn individualistisch en materialistisch. Kerken sluiten. De laatste generatie Christenen in West Europa sterft uit.

Ook wij denken na over de toekomst van de Kerk, en over de toekomst van onze Sint-Norbertuskerk in het bijzonder. Ook wij zijn bekommerd.

Persoonlijk geloof ik echter niet dat het geloof ten dode opgeschreven is. Eenvoudigweg omdat ik geloof. Omdat God was, is en zal blijven. En omdat Hij de harten van mensen zal blijven bereiken, ook al wenden zij zich van Hem af ... ook al is het zo ver gekomen dat dit afwenden onbewust gebeurt.

Geloof zal niet stoppen of verdwijnen, omdat God niet stopt of verdwijnt. En wij zullen het niet kunnen laten om tot Hem te bidden, Hem te vieren, Hem te zoeken en te vinden, omdat Hij gevonden wil worden. Omdat Hij een levende God wil zijn, zoals Christus het aan ons getoond heeft.

Natuurlijk zie ik de problemen van het instituut Kerk. Natuurlijk zie ik dat kerkgebouwen sluiten, en dat vieringen nog weinig mensen aantrekken.

En natuurlijk vind ik dat jammer.

Maar ik ben er heilig van overtuigd dat God zich niet zomaar laat wegcijferen. Eigenlijk ben ik dus ergens, misschien tegen de trend in, niet zo bekommerd. Misschien wel als liefhebber van cultuur en tradities ... maar niet als gelovige!

Misschien ligt de uitdaging hierin. Wij praten veel over liefde, barmhartigheid, blijdschap, vertrouwen, moed. Maar als onze kerken niet gezien worden als plekken waar mensen deze goede eigenschappen uitstralen en belichamen, waarom zou iemand ons dan moeten geloven of erbij willen komen?

Jantine Schröder